

Fine Proserna Andersson o. Garth.

"Bursked," det där dystra ordet, som i kvällen vill ljuda.
O jag önskar, att det vore fjärran långt ifrån vår ferd.
Ej det förder endast misslyst i en tycklig syskonflykt,
därför om det vore möjligt, skulle jag det jagga bort.

Men nu är det icke möjligt, det är arsak? ja, Ni två,
som vi så gärna ville äga, men som lämna oss ändå.
Det blev glädje i vårt hjärta, när Ni hit ibland kom,
men nu fylles det med smärta när Ni från oss gå.

Här vi mötes för att skiljas, sådan är ju tidens gång.
Nu vi skiljas för att mötas, är det icke jubelång.
I det stora "fadershemmet" det ej tidens vaktning när,
Frykter ingen hand till avsked, fås ingen skund.

Hand i hand i kvällen vi vilja, fästa fastare bestut,
att vi möter upps därhemma, när vår levnadsdag är slut.
Om ej alltid ljus blir vägen, om ännu molnen syna in,
vi ej glömma loftestjärnan där bak molnets mörka rin.

Loftestjärnan: "Jag är med Er alla där till tidens slut,
lyser den ej nog på färderna om allt här tycks släcka.
Jag dock önskar och jag beder, att Er dag må bli
glädjefyllt och riket välsignat, nu i eget hem och borta."

Jag mig tror förstå Er strövan, egen tväran, eget bo.
Var det som Ni såg i fjärran, och som Ni då ville.
Nu var snart Ni mätet hemmet, eleven — Mästarna bli
Tacksam gläds att vara Ni hemmet, Gud välsignar skall Er.

När som Frälsningsarmén Ni nu stå till ut sid an möta.

vi ej glömmen löftestjämman där bak motuets svärna

Löftestjämman: "Jag är med Er allen dar till tidens slut
lyser den ej nog på färdan om allt här tycks släpna
Jag dock urskar och jag heter, att Er dag må bli
glädjefyllt och riket välsignat, nu i eget hem och

Jag mig tror förstå Er strövan, egna torvan, eget bo
var det som Ni såg i fjärran, och som Ni då ville
Nu har snart Ni mätet hummet, eleven — Mästarna bli
Tacksam gläds åt vad Ni vunnit, Gud välsignas skall Er

När som Trädgårdsmän Ni gåi att se ut vad av mång
Väntande den rika frukten, Väntande på skordens
Glöm då ej att under tiden, på den ärla kärleksvärd
som "den store Mästaren" sadde som fick sin löprik

Öf dess frukter skall förbli, de en evigt värde bar.
Minus att av det Jesus sände, bärgas skrifvar ännu
den är då kallad så "kärleksåde," om det inte är Niothj
som ibland de många tusen andra står bland frukterna

Låt oss så kärleks i tid och otid, låt oss så renet i stort och
Låt oss så glädje, med sängens gäva, och lyfta andarnas v
Om vi det gör är den ej för gäns där levnadsdag om den ännu
Och tänk vad jubel står Herren säger: Du varit trogen, och så

I våra bröder! tack för den tiden som Ni har stått uti våra led.
Anat står en tomrum så stort vi fråga: vem är denna som fylle
Bland sängarskaran följens lurer så kärnsligt nykta, vi saknar
Han hjärtligt tack för musiken, sängen, vi länge ha blickat på
Karin

Till bröderna Andersson och Gårdh.

" Avsked " det där dystra ordet, som i kväll vill ljuda mest.
O jag önskar, att det vore fjärran långt ifrån vår fest,
ty det föder endast missljud i en lycklig syskonflock,
därför om det vore möjligt, skulle jag det jaga bort.

Men nu är det icke möjligt, vad är orsak? Jo, Ni två,
som vi så gärna ville äga, men som lämnar oss ändå.
Det blev glädje i vårt hjärta, när Ni hit ibland oss kom,
men nu fylles det med smärta när Ni från oss vänder om.

Här vi möttes för att skiljas, sådan är ju tidens gång.
Nu vi skiljas för att mötas, är det icke jubelsång?
I det stora " fadershemmet " där ej tidens växling når.
Tryckes ingen hand till avsked, fälles ingen saknads tår.

Hand i hand i kväll vi vilja, fatta fastare beslut,
att vi möter upp där hemma, när vår levnadsdag är slut.
Om ej alltid ljus blir vägen, om än molnen syns ibland
vi ej glömmar löftesstjärnan där bak molnets mörka rand.

Löftesstjärnan! " Jag är med Er alla dar till tidens slut "
lyser den ej nog på färden om allt här tycks släckas ut?
Jag dock önskar och jag beder, att Er dag må bli ljus,
glädjefylld och rikt välsignad, nu i eget hem och hus.

Jag mig tror förstå Er strävan, egna torvan, eget bo,
var det som Ni såg i fjärran, och som Ni då ville nå.
Nu har snart Ni målet hunnit, eleven — mästaren bli va skall.
Tacksam gläds åt vad Ni vunnit, Gud välsigna skall Ert kall.

När som trädgårdsmän Ni går att så ut säd av många slag,
väntande den rika frukten, väntande på skördens dag.
Glöm då ej att under tiden, så den ädla kärlekssäd
som " den store mästarn " sådde, som fick sin lön på korsets träd.

Ty dess frukter skall förbliva, de ett evigt värde har.
Mins att vad Jesus sådde, bärgas skördar än i dag.
Vem är kallad att så " kärlekssäde?" om det icke är Ni och jag,
som ibland de många tusen andra står bland frukterna i dag.

Låt oss så kärlek i tid ock otid, låt oss så renhet i stort och smått.
Låt oss så glädje, med sångens gåva, och lyfta andra med vad vi fått.
om vi det gör är den ej förgäves, vår levnadsdag om den än blir kort.
Och tänk vad jubel när Herren säger: Du varit trogen, det väl var gjort.

I kära bröder! Tack för den tiden som Ni har stått uti våra led,
snart står ett tomrum så stort, vi fråga: Vem är dessa som fyller det?
Bland sångarskaran fiolens toner så känsligt rycka, vi saknar dem.
Ha hjärtligt tack för musiken, sången, vi länge Er ville äga än.

Karin.